

Alter-Evropané

Zcela samozřejmě se považujeme za Evropany. Odmítnutí Evropy ze strany mnohých pramenů z nedostatečného rozlišení mezi Evropskou unií a Evropou, jakožto civilizací. Jsme toho názoru, že v době velkých geopolitických bloků je důležité, aby si Evropa konečně udržela silný a jednotný názor, jehož vahou si uhájí vlastní existenci. Jednota a standardizace však není jedna a ta samá věc. A právě proto se my, Evropané tělem i duší, nemůžeme i přes své úsilí o politickou spolupráci na kontinentální bázi ztotožnit s bruselskou úchylkou! Jsme zastánci vytvoření alternativní Evropy v politickém slova smyslu, proto se nazýváme Alter-Evropany.

Ani USA, ani Alláh

Coby přesvědčení Evropané, ochránci našich identit a svobod, nemůžeme než se stavět nepřátelsky vůči všem imperialismům, snažícím se uchvátit naše země. Mám na mysli jak americký, tak i islámský imperialismus. Navzdory tomu, že jsou oba naprosto odlišné, byli jsme již svědky toho, že jeden využívá prostředků druhého ve svém úsilí o podmanění Evropy. Příkladem za všechny budiž bývalá Jugoslávie, kde USA podporovala muslimské enklávy v Bosně a v Kosovu za účelem oslabení naší civilizace.

Lokalismus a ekonomický protekcionismus

Do opozice vůči globálnímu volnému obchodu stavíme ekonomický protekcionismus spolu s jeho neoddělitelným a logickým doplňkem v podobě lokalismu. Lokalismus je přístupem kombinujícím ekologii s ekonomikou, zaměřeným na zdomácnění ekonomiky a následkem toho i populace. Protekcionismus a lokalismus jsou předpokladem k tomu, aby se Evropa a její široký a soběstačný trh vymanily z panující globální dichotomie mezi USA a Čínou.

Rád bych něco pohovořil o estetické dimenzi naší mise, nejprve však bude nutné si objasnit spojení idejí s estetikou a z něho vyplývající filosofii (popřípadě mystické přesvědčení), jež se stane naším vedoucím principem. Tato filosofie má tři pilíře, jež jsem nazval: Vnitřní

reconquista, Polárka a První linie.

Vnitřní reconquista

O reconquistě (znovudobytí), termínu odvozeného od španělského osvobození od maurské nadvlády, toho již bylo proneseno velmi mnoho, zejména pak ve vztahu k budoucímu znovunabytí kontroly ve všech našich zemích. Nežli se však dopracujeme k velké reconquistě, musíme nezbytně podstoupit její předstupeň v podobě reconquisty vnitřní: té, jež nás z atomizovaných a vykořeněných jedinců přetaví v osoby znalé cesty svých předků, respektive těmi, kteří si znovuosvojili sebe sama. „Poznej sám sebe,“ učil kdysi Sókratés. Právě toto umění je nutno si přivlastnit, nakolik nelze stále setrvávat v rovině pouhé reakce. Tato konfrontace s Odlišným s velkým „O“ nás musí vést ke znovuobjevení svého „Já“ a našeho kolektivního „My.“

Polárka

Naším politickým úkolem je probudit naše lidi a stát se jejich kompasem, jenž jim bude ukazovat cestu stejně jako hvězda Polárka na obloze.

První linie

Musíme se naprosto rozejít s poráženeckou mentalitou, kultem rozkladu a temným romantismem: ideou, jež činí samu sebe krásnější jen proto, že její naplnění je navždy ztraceno. Z estetického hlediska se vpravdě jedná o podmanivou představu, vhodnou však pro depresivního romanopisce nebo dark folkovou skupinu, v rovině politické akce však podobný přístup takřka vždy vede ke katastrofě. Namísto toho, abychom byli posledním batalionem, hrdinně bojujícím v poslední bitvě, hodláme stát v první linii. Tato linie sice schytá nejvíce úderů, právě ona však rozráží ostatním cestu a připravuje intelektuální půdu pro postup dalších řad. Bývá to většinou první linie, kdo rozhoduje o konečném výsledku bitvy, jejího příkladu pak následují zadní voje.

Nyní bych se chtěl věnovat estetice, možná se tohoto tématu dotknu jen schématicky, není však třeba zabíhat do komplikovaných detailů u jednoduchých koncepcí. Estetika pro nás představuje způsob jednání na taktické a strategické úrovni.

Zastrašme své nepřátele, nikoli své babičky

Po desítky let jsme zažívali situaci, kdy aktivisté byli nenáviděni veřejností, zaměřené proti nim. Aktivisté rádi své okolí zastrašovali a doslova si libovali v tom, když je okolí považovalo za výtržníky. Za těchto okolností každá provokace splnila svůj účel a veškeré excesy byly považovány za legitimní. Tato mentalita má velmi blízko k filosofii posledního batalionu,“ o níž jsem se zmínil výše. Aktivista tohoto druhu následně nabude pocitu, že stojí sám proti všem, a čím více je nenáviděn, tím má větší pravdu. Pokud se ale chce dotyčný angažovat v politické činnosti, pak podobný přístup je zcela hloupý a vysoce kontraproduktivní.

Je třeba si uvědomit, že vzhledem k tomu, že bojujeme za velké ideály, si nemůžeme dovolit být slabí. A i přesto, že je našim nepřátelům třeba dát na srozuměnou, že po sobě nenecháme šlapat (což se týká především levicových aktivistů a imigrantů, kteří by se nám chtěli stavět do cesty), lidem vlastní krve musíme ukázat, že jsme tu k jejich službám a stojíme tu na jejich ochranu. Zastrásování těch, jež na oko chráníme a snažíme se reprezentovat, je nejhorší možná politika, jakou si dovedu představit.

Chůze na obou nohách

V rámci vlasteneckých hnutí existuje tendence rozdělovat se na aktivisty a mluvčí, na intelektuály a řadové členy. Namísto toho bychom měli udělat vše pro to, abychom byli co možná nejuniverzálnější a kombinovali obě složky. Této logiky se musíme přidržovat v celé její šíři: Chůze na obou nohách znamená, že politickou a intelektuální (respektive kulturní či metapolitickou) stránku našeho boje nelze od sebe oddělovat, natožpak je považovat za vzájemně protichůdné.

Je samozřejmě logické, že k dosažení maximální efektivity našich aktivit musíme disponovat specializovanými skupinami (k tomuto tématu se za pár minut ještě vrátím), neustále však musí docházet ke vzájemné interakci. Think-tank, absolutně izolovaný od konkrétního politického projektu, by neměl sebemenšího smyslu a jednalo by se o čirý autismus. Stejně tak bez neustálého načerpávání duševních znalostí a hledání nových cest by se jakákoli politická aktivita stala rázem irelevantní. Všechny jednostranné přístupy mají za následek neefektivnost a jalovost.

Mládež si sama vládne

Již výše jsem zmínil, že potřebujeme komplexní aktivisty. Abychom toho dosáhli, je potřeba nezbytného výcviku, přičemž nejlepším výcvikem je dle našeho názoru samotná akce. Právě proto jsme vždy své mládežnické hnutí Génération Identitaire pojímali coby tréninkovou školu, v níž jsou schopnosti nabývány prostřednictvím akce. Vychovali jsme několik generací mladých aktivistů, z nichž každý rok povstávají nové vůdčí osobnosti na poli mládežnické politiky, z nichž se následně stávají dospělí vůdcové. I já sám jsem prošel tímto vývojem, když jsem kdysi patřil k první generaci mladých aktivistů. Výcvikový proces probíhá na každodenní bázi prostřednictvím aktivit v rámci lokálních buněk Génération Identitaire, navíc však ještě každé léto pořádáme týdenní výcvikový tábor, jenž v životě organizace představuje jednu z klíčových událostí roku, ať již z hlediska nabývání nových sil a tříbení schopností, tak i z hlediska vnitřní soudržnosti.

Mimo vyjmenované faktory je klíčovým důvodem pro neustálé objevování mladých vůdčích osobností náš přístup v podobě neustálého lpění na autonomii mládežnického hnutí, jenž je shrnut v našem mottu „Mladí si sami vládou.“ Opravdu nechceme být jako některé politické strany, jež svoje mladé militanty využívají výhradně na špinavou práci. Z toho důvodu jsou naše mládežnická hnutí naprosto nezávislá na Bloc Identitaire, nakolik mají vlastní vůdce, disponují vlastními financemi a řeší vlastní agendu. Mezi oběma strukturami samozřejmě probíhá čilá spolupráce, princip autonomie však pro nás představuje klíčový bod. Proto nikdy

neuslyšíte, že bychom prohlásili, že Génération Identitaire je mládežnickým křídlem Bloc Identitaire, což by mohlo zavánět určitou hierarchií a pocitem nadřazenosti. Namísto toho tvrdíme, že Génération Identitaire je mládežnické hnutí, které spolupracuje s Bloc Identitaire.

Mnohotvarý odpor a logika organizační sítě

Taktika autonomie jednotlivých, vzájemně úzce spolupracujících struktur je jedním ze základních stavebních kamenů našeho hnutí. Máme zato, že je nezbytné fungovat ve všech možných oblastech aktivit, k čemuž potřebujeme specializované struktury.

Jak jsem již výše načrtnul, identitární hnutí se skládá z Génération Identitaire a Bloc Identitaire, mimoto však spektrum doplňuje ještě celá řada dílčích skupin, jako například sportovní kluby, kulturní organizace, charitativní spolky, komunitní a identitární domy, hudební skupiny, vydavatelské společnosti nebo jednotlivé místní předvolební štáby. Žádná oblast působnosti by neměla dle našeho názoru zůstat nepokryta a zároveň by každému jednotlivci mělo být umožněno si najít svůj vlastní způsob zapojení se do aktivit. Osoba, organizující studentskou kampaň v identitárním domě v sousedství, je aktivistou stejně tak, jako ten, kdo vylepuje plakáty po zdech nebo organizuje koncert v oblasti svého bydliště.

Lobbování

Mnohé naše aktivity lze připodobnit k tzv. lobbování, zejména ty, jež vykonáváme prostřednictvím sítě našich alternativních médií a dalších specializovaných organizací. Jejich výstupy mají za účel ovlivnit jak veřejné mínění, tak i média hlavního proudu a politiky. Byli jsme prvními, kdo svými politickými i jinými akcemi podnítil veřejnou debatu o islamizaci a protibělošskému rasismu.

Naše taktika není sektářská ani vázána na konkrétní politickou stranu, tudíž pokud hlavní motta našeho boje budou papouškovány ostatními, budeme za to jedině rádi. Důležité je se postupovat vpřed.

Co se vztahu k ostatním organizacím týče, chtěli bychom se vzájemně doplňovat a nikoli si konkurovat. Tento přístup nás kategoricky odlišuje od politických stran, včetně těch nejmenších odštěpeneckých organizací, jež si zhusta pletou revoluční boj s handrkováním o podíly na politické burze.

Ulice jsou naší kanceláří

I přesto, že jednou z našich klíčových aktivit je lobbying, k jehož provozování je Internet důležitým médiem, nezanedbáváme ani pouliční aktivity, což ostatně dokumentují i dvě videa, jež jste měli možnost shlédnout. Svou přítomnost v ulicích považujeme za nezbytnou, neboť aby nás lidé poznali, musíme jim být nablízku. Není nic horšího, než být znám pouze z plakátů, vylepovaných po nocích a z anonymních webových stránek. Internet musí sloužit coby médium propagující, nikoli nahrazující naše aktivity.

Naše bašty

V naší situaci alternativního menšinového hnutí je třeba, abychom disponovali viditelnými, dobře identifikovatelnými a všeobecně známými „výkladními skříněmi“ našich hnutí, neboť jedině tak si nás veřejnost upamatuje. Naším cílem je vytvoření identitárních bašt. Může to být město, jeho určitá čtvrť nebo třeba škola.

Mé město Nice je všeobecně považováno za baštu identitárního hnutí, což je dáno tím, že zde stabilně fungujeme již velmi dlouho a pravidelně se účastníme komunálních voleb. Mimoto jsme zde rozvinuli určitou teritoriální strategii. Vybrali jsme část města, v níž mnozí z nás bydlí, a začali jsme zde otevírat naše obchody a zakládat různé jiné malé místní instituce, například sdružení maloobchodníků, rodičovské sdružení v místní škole nebo sousedskou samosprávu. Tyto aktivity představují konkrétní zosobnění jednotlivých dílčích principů, jež jsem výše zmínil. To ukazuje naše odhodlání na názorných příkladech ze života, nádavkem k více spektakulárním akcím v Poitiers a na střeše Socialistické strany.

Kontrakultura / Kontraspolečnost / Odpor

Vytvářením **kontrakultury**, schopné oslovit širokou veřejnost, v souladu s našimi názory a dokonce zvyky, pracujeme vstřícně s ustavení kontraspolečnosti, s našimi domy, organizacemi, sousedstvími a v budoucnosti možná s vlastními distribučními sítěmi s potravinami i školami! Kontraspolečnost se pak stane odporem v celonárodním měřítku!

Druhá část projevu Phillipe Vardonea „The Streets are our Headquarters“ byla převzata ze stránek Alternative Right.